

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyň: **a) S. K.**, **b) K. K.**, obě zast. JUDr. Marií Brožovou, advokátkou se sídlem v Praze, Bolzanova 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2006, č. j. 4 Az 24/2005 - 27,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2006, č. j. 4 Az 24/2005 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně jako stěžovatelky brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla jejich věc postoupena Krajskému soudu v Praze. Důvodem postoupení byla skutečnost, že stěžovatelky byly v době podání žaloby hlášeny k pobytu v zařízení pro zajištění cizinců ve V. P. u K.

Stěžovatelky v kasační stížnosti uplatňují důvody odpovídající kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítaná vada v řízení před soudem měla spočívat v tom, že městský soud nesprávně posoudil místní příslušnost, pakliže věc postoupil Krajskému soudu v Praze. U městského soudu se totiž nacházely dvě související žaloby dotýkající se rodiny K. Krom žaloby stěžovatelek byla podána žaloba i ve věci A. K., dcery a sestry stěžovatelek. Soudkyně, které byly dle rozvrhu práce obě žaloby přiděleny, byla požádána, aby rozhodovala o obou žalobách společně, neboť se týkají jediné rodiny a vzájemně spolu souvisí, protože se obě dotýkají právních otázek ve věci azylu. V dané právní věci již jednou rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 19. 1. 2005, č. j. 2 Azs 221/2004 - 67, předchozí rozhodnutí krajského soudu zrušil a mj. uvedl, že v dalších řízeních bude vhodné spojit věci ke společnému projednání. Skutečnost, že řízení ve věcech jedné rodiny nebyla spojena do

jednoho, je dle stěžovatelek rovněž v rozporu s čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť nebyl respektován soukromý a rodinný život stěžovatelek. Stěžovatelky rovněž uvádějí, že žijí již osm let v P. a azylové středisko v K. n. O. je o této skutečnosti informováno. Stěžovatelky byly sice nějaký čas protiprávně drženy v zařízení pro zajištění cizinců ve V. P. u K., ovšem i v tuto dobu měly hlášený pobyt v P. Umístění do zařízení pro zajištění cizinců za místo hlášeného pobytu považovat nelze, v této souvislosti poukazují stěžovatelky i na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatelky proto navrhují napadené usnesení zrušit a věc vrátit příslušnému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že k otázce procesního postupu městského soudu se vyjadřovat nebude. Zároveň ovšem namítá absenci správného označení žalované strany v podané kasační stížnosti. Stěžovatelky totiž uvádějí jako žalovaného Ministerstvo dopravy, odbor agend řidičů.

Žalovaný tak navrhuje z důvodu nesprávného označení žalovaného kasační stížnost pro vadu podání odmítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal přípustnost kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s. *a contrario*). Přípustnost kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu konstatoval Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 - 35 (dostupný na www.nssoud.cz). Pokud jde o návrh žalovaného, aby kasační stížnost byla odmítnuta kvůli nesprávnému označení žalovaného, konstatuje zdejší soud, že chybné označení je zjevnou nesprávností, která nekoresponduje s dalším obsahem kasační stížnosti. Mimo to přímo ze zákona plyne, kdo má v řízení postavení žalovaného (§ 69 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí městského soudu bylo vydáno po nabytí účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. (tj. po 13. 10. 2005), postupoval zdejší soud již podle s. ř. s. ve znění novelizovaném uvedeným zákonem. Nejvyšší správní soud se proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek a je tedy přijatelná. Nejvyšší správní soud se vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (obě dostupná na www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tak tomu je i v daném případě.

Poté, co byla kasační stížnost shledána přijatelnou, mohl se Nejvyšší správní soud zabývat zde uvedenými důvody, přičemž důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí důvody odpovídající kasačním důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*vada řízení před soudem s možným následkem nezákonného rozhodnutí o věci samé*).

Námitky stěžovatelek směřující proti tomu, že o věci jedné rodiny je rozhodováno ve dvou řízeních, nemá Nejvyšší správní soud za důvodné. Je sice pravda, že v předchozím kasačním rozsudku v dané věci zdejší soud konstatoval, že by bylo vhodné, aby napříště soudy řízení ve věci předmětné rodiny spojily v jedno, ovšem jednalo se toliko o doporučení, v jehož nedodržení nelze spatřovat důvod kasační stížnosti. Je totiž na uvážení předsedy senátu (v daném případě specializované samosoudkyně), zda bude postupovat dle § 39 odst. 1 s. ř. s. a spojí žaloby ke společnému projednání. Pokud nebyla věc spojena, jednalo se o postup soudu ne zcela vhodný a citlivý, nikoliv ovšem bez dalšího protizákonný. Spojení by pak bylo vyloučeno i tam, kde by skutečně o věci jednotlivých dospělých rodinných příslušníků měly z důvodů odlišného bydliště rozhodovat jiné místně příslušné soudy. V současné době nelze ani přehlédnout, že stadia řízení jednotlivých členů rodiny se natolik výrazně odlišují (u Nejvyššího správního soudu je vedena kasační stížnost proti věcnému rozhodnutí městského soudu ve věci A. K. – sp. zn. 2 Azs 34/7/2007), že spojení řízení možné není.

Argumentují-li stěžovatelky čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak je třeba říci, že zmiňovaná ustanovení garantují ochranu rodinného a soukromého života, přičemž nelze nikterak dovodit, že do těchto práv bylo nespojením žalob ke společnému projednání zasaženo. Ostatně ani samy stěžovatelky namítaný zásah nijak nekonkretizují.

Námitky stěžovatelek směřující proti postoupení věci Krajskému soudu v Praze naopak Nejvyšší správní soud shledal důvodnými. Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že věc byla postoupena Krajskému soudu v Praze jen na základě adresy, kterou stěžovatelky uvedly v žalobě. Místní příslušnost k řízení o správní žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věcech azylu je podle § 32 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle stavu ke dni podání žaloby – 13. 12. 2005 – dána obvodem krajského soudu, kde je žadatel o udělení azylu v den podání žaloby hlášen k pobytu. Co považuje zákon o azylu za místo hlášeného pobytu, je stanoveno v § 77 odst. 1 tohoto zákona tak, že místem hlášeného pobytu žadatele o udělení azylu je azylové zařízení, do něhož je ministerstvem umístěn, nebo místo, které žadatel oznámil Ministerstvu vnitra a s nímž toto ministerstvo vyslovilo souhlas (odst. 2 uvedeného ustanovení). Není tedy rozhodující ani místo faktického pobytu ani adresa uvedená v samotné žalobě. Z evidence Ministerstva vnitra plyne, že místo hlášeného pobytu stěžovatelek nikdy nebylo ve V. P. u K. Stěžovatelky sice uvádějí, že tam byly po nějakou dobu proti své vůli drženy, ovšem z ničeho není zjistitelné, ve které době a z jakého důvodu tomu tak bylo. Pokud tyto okolnosti městský soud neprověřil a postupoval – jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení – jen podle údaje, který byl uveden v žalobě, pak došlo k postoupení věci místně nepříslušnému soudu, v konečném důsledku rovněž k porušení práva stěžovatelek na zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo než usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť kasační stížnost byla důvodná, když řízení před městským soudem bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) *in fine* s. ř. s.].

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti městský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu